

به سرقت آثار

فهرست مطالب

تخریب مجسمه بودا در بامیان افغانستان خشم جهانی را برانگیخت (صفحه ۲۴ - ۲۵)

طالبان با ارتکاب این جرم، مقررات جهانی را نقض کردند. طبق این مقررات، آثار گذشتگان متعلق به جامعه بشری است و باید حفظ شود، زیرا نماینده ریشه‌ها و شالوده هویت‌هاست.

از این رو غارت گنجینه‌های هر تمدنی که بازار غیرقانونی آثار هنری آن را تقویت کند، پذیرفتنی نیست. لیندل پرات، رئیس بخش میراث فرهنگی یونسکو از آگاهی عمومی نسبت به این امر سخن می‌گوید. (صفحه ۱۸ - ۲۱)

این دیدگاه را می‌توان در مجموعه ابتکارات فراوانی مشاهده کرد. مالی (صفحه ۲۶ - ۲۷) تلاش می‌کند تاروستاییان را در حفظ میراث فرهنگی کشور سهیم کند، همان‌گونه که باستان‌شناس پرویی والتر آلوآ این کار را در جایگاه تاریخی سپیان با موفقیت انجام داده است (صفحه ۳۴ - ۳۵).

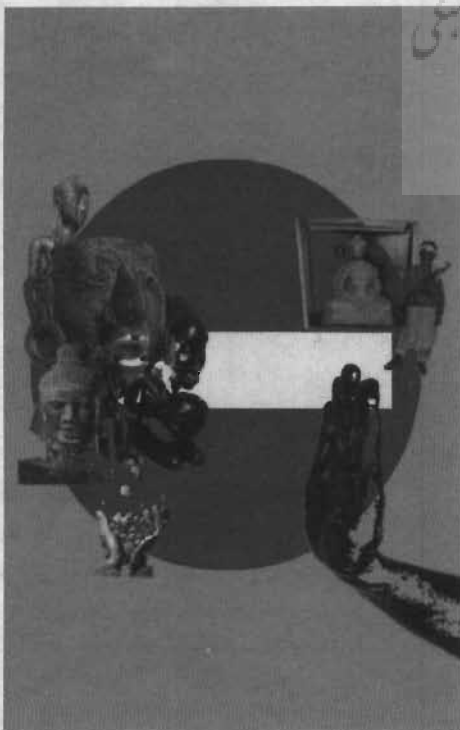
موزه‌های ایالات متحده آمریکا در یک اقدام نمادی آثار فرهنگی سرخپوستان را به آنان یعنی مالکان اصلی برمی‌گرداند (صفحه ۲۸ - ۲۹). پلیس اروپا همکاری خود را در این زمینه افزایش داده است (صفحه ۳۰ - ۳۱). به لطف پژوهش مثبت و مستند روزنامه‌نگار ترک آکار، می‌دانیم آثاری که توسط شبکه‌های مافیایی خارج شده‌اند نهایتاً در بعضی از معتبرترین موزه‌های دنیا یافت می‌شوند. (صفحه ۳۶ - ۳۷) / موزه خصوصی مشهور گتی در کالیفرنیا در استرداد سه قطعه اثر باستانی درجه یک به ایتالیا پیشرو محسوب می‌شود. (صفحه ۳۲ - ۳۳). بازیگران بزرگ صحنه آثار هنری روش خود را آهسته اما با اطمینان تغییر می‌دهند.

تنظیم مقالات توسط

یاسمینا شوپووا

میشل پسیه

نویسندگان پیام یونسکو

۱- بهای سرقت	
۱۸	«ایندیانا جونز آینده‌ای ندارد» / گفت‌وگو با لیندل پرات سرقت گذشته جنی دول
۲- نجات گنجینه‌ها	
۲۴	میراث افغان: زمان جلای وطن میشل باری
۲۶	مالی: وقتی کشاورزان مدیر موزه می‌شوند ساموئل سیدییه
۲۸	بازگشت توت‌ها استیون کینزر
۳۰	نیروی ویژه حافظ آثار فرهنگی ایتالیا فابیو ایسمان
۳۲	میاکولپا - گیتی مارک روز
۳۴	بازماندگان مغرور لرد سپیان گفت‌وگو با باستان‌شناسان پرویی
۳۶	ضرورت تغییر نگرش خریداران گفت‌وگو با روزنامه‌نگار ترک اوزگن آکار

هنری پایان دهید!

جنگ غیرقانونی

امی چولین

مدیر طرح حفظ و مدیریت انگور و منطقه سیم ریپ و کامبوج

در کامبوج همه به ضرورت حفظ میراث ملی کشور اذعان دارند. اما به دلیل کمبود منابع مالی و انسانی پیشرفت کار منطبق با هدفها نیست.

سود بیشتر آنها را تکه تکه می‌کنند. سرامیک‌های قدیمی علناً در فروشگاه‌های پنوم پن و در مرز تایلند به فروش می‌رسند. حقیقت آن است که تعداد زیادی از دلان عتیقه در کامبوج صادقانه می‌گویند تنها اشیاء سنگی تحت حفاظت قانونی هستند. آیا این به منزله آن است که حکومت سلطنتی نگرش دیگری دارد؟ البته نه. اما کامبوج که در اثر جنگ‌ها و منازعات طولانی در انقلاب ویران شده است، برای برقرار کردن حاکمیت قانون به زمان نیاز دارد و بدون اینکه بخواهیم خیلی بدبینانه به موضوع بنگریم باید بپذیریم که کشور با مشکلات فراوانی روبه‌روست.

مختصر آنکه، راه زیادی در پیش است، کامبوج نمی‌تواند بدون همکاری بین‌المللی بر غارت‌کنندگان آثار هنری و صنایع دستی خود فائق آید.

ریشه مشکلات در جای دیگری است، در تقاضا از سوی ژاپن و از همه بیشتر کشورهای غربی. قطعاتی از آثار هنری خمرها که به صورت غیرقانونی از کشور خارج شده‌اند اکنون از موزه‌های معتبر دنیا سر درآورده‌اند. موافقتنامه ایالات متحد آمریکا و دولت پادشاهی کامبوج برای محدود کردن صادرات اشیاء هنری خمرها در دو سال پیش بسیار مهم است و اقدامی است که بقیه کشورها باید از آن پیروی کنند. ■

حفاظت نیاز دارد، اعلام خطر کرد. این پدیده با تعداد فزاینده بازدیدکنندگان که بسیار سریع‌تر از توسعه ساختار جهانگردی است ارتباط مستقیم دارد. ساختن ساختمان‌های جدید نه تنها باید نیازهای بازدیدکنندگان را برآورده سازد، بلکه باید ویژگی‌های این جایگاه را - جایی که آثار تاریخی و زندگی روستایی هر دو قداست دارند - محترم شمارد. اما سایر مناطق کامبوج که مانند انگکور آن‌قدر خوش‌شانس نیستند که یک کمیته هماهنگی بین‌المللی (ICC) از آنها حمایت کند یا از اقدامات حفاظتی مشابهی برخوردار شوند چه وضعیتی دارند؟ دوباره در اینجا نیز توجه به جایگاه‌های اصلی متمرکز شده است. اما کامبوج آثار باستانی فراوانی دارد و تاکنون تعداد کمی از آنها از حفاری‌های غیرقانونی مصون مانده‌اند. در اینجا تنها به یک مورد اشاره می‌کنم، نکرپولیس در روستای اسنی (sney) که آشکارا غارت شده است.

صنایع دستی زیبا و دانش مربوط به آنها نیز در امان نمانده‌اند. بازار پیشرفته‌ای برای ابریشم‌های عتیقه، دستگاه‌های پارچه‌بافی، تخته‌های برش تنباکو، عودهای سنتی و ظروف آشپزخانه مسی وجود دارد. مسئله جدی‌تر سرخوشت نسخ خطی‌ای است که با حصیر درخت لاتانیا ساخته شده‌اند و دلان اشیاء عتیقه برای

تاکنون عمده‌ترین دستاوردها حفظ جایگاه انگکور و میراث ایالت سیم‌ریپ بوده است. قانون حفظ میراث فرهنگی کامبوج پس از ثبت جایگاه تاریخی انگکور (۱۹۹۲) در فهرست میراث جهانی یونسکو، در ۱۹۹۶ تصویب و متعاقب آن اقدامات متعددی انجام شد، که شامل تقسیم منطقه به پنج بخش حفاظت‌شده، تأسیس سازمان حفظ میراث فرهنگی و تعیین مقام مسئول دولتی (Apsara) برای مدیریت میراث فرهنگی در ایالت است. حداقل از جهت نظری ابزاری قانونی در اختیار داریم که در مدیریت جایگاه تاریخی کمک می‌کند.

ولی نباید خود را فریب دهیم. غارت و چپاول در پارک باستانی انگکور کاملاً از بین نرفته است. در سایر نقاط ایالت سیم‌ریپ گاهی سرعت در مقیاس حیرت‌آوری دیده می‌شود. افکار عمومی تنها به جایگاه‌های عمده نظر دارد، اما چند معبد کوچک آجری و سنگی برای همیشه آسیب دیده‌اند! مثال بارز ناحیه رولوس واقع در پانزده کیلومتری انگکور است: تمامی جایگاه‌های کوچک غارت شده‌اند.

علاوه بر سرعت، خسارات دیگری نیز ارزش مذهبی جایگاه را تهدید می‌کند. اخیراً کمیته میراث جهانی یونسکو در مورد تأسیس کافه‌های کارائوکه در منطقه‌ای که به بالاترین میزان